

üks tulla, sest mina kuulsin mituforda komps! komps!
 kui inimese sammusi põrandal, wähe wähel jälle
 kabinat, kui käiks kedagi naisterahwas siidi kleidiga
 ümber. Ühtiselt kuulin selgest eestoa ukse lahti pau-
 kumad ja mehe saapa talla jäljed minu ukse poole
 liikumad. Wist wõis minu eal wabiseda, kui ma
 arglikult küsisin: „Kes seal on?“ — Ma kuulasin
 ärksaste, aga ei saanud wastust ega kuulnud ka
 tupastulijat wälja minema. Hirm ajas mul teha
 igitsema, et kui weest wälja olin tõmmatud. Wäris-
 sewa käega tõmbasin teki ja lina üle pää, ja palusin
 Jumalat, koledat ööd lühendada; und ei tulnud seal
 enam silma. Ühekorraga — oh seda hirmsat lugu!
 — hakab üks wõeras käsi oma sõrmedega taps,
 taps! minu jalgu katsuma, tapsib siis ifa tõrgemalle
 ülestulles, kunni ta pärast sõrmed minu rindade
 peale paneb. — Kisaga, kui oleks kedagi praego
 tahtnud mul kõrist kinni hakata ja elu seest wõta,
 kargasin ma woodist kest põrandalle! Kuu walge
 walgustas tuba, ja üks suur must kass seisis põlewa
 silmadega minu woodi al; sealt kargas ta laua peale
 ja kadus ära. Mis se muud wõis olla, kui kodu-
 käija? — Äkna ligemalle astudes, nägin, kust tont
 oli tulnud ja kuhu ta läinud. Üks toa tuulutamise
 tarwis tehtud flap-aknaruutu oli õhtu unustatud
 kinni panna; kass oli sealt sisse tulnud ja iljemine
 wälja läinud. Ehmatuse läbi soeaks läinud weri ei
 lastnud mind enam magama heita; ma panin riided

selga ja läksin ulitsale teha ja meelt jabutama.
 Turule jõudes läi kel kiriku tornist kaks. Seginane
 poisikesse põlwe ehmatuse oli seda õnne toonud, et
 mul iljemine ial enam kodukäija kartust ei tulnud.

Õnne inimesed waerawad ennast sellega, et
 nad walekuulemise abiga usuvad, kuidas

Õdiad, sortsid, kurjad-silmad ja targad

neile kõilsugu wigadusi, tõbese ja õnnetusi peawad
 tegema. Need nimetud rahwa sugu ei ole kuskil
 maailmas leida, waid igakõiks, kes ennast nõialks ehk
 targaks lasseb sõimata, annab sellega tähte, kuidas
 tema ümberkaudu üsna ebauslikud, mõistmata in-
 mesed elawad, kelle rahakukruid tema petuse läbi
 saab tühendama.

Mitmesugused haigused ja wigad wõiwad in-
 mesele tulla, kellest meie ei tea, kust nad on hakanud,
 aga arstid teadwad seda selgeste. Teadmata rah-
 was räägib: tõbi on mulle pandud, ehk tõbi on
 tuulest tuluud. Mõlemal korral peab üks kuri in-
 mene tõbesunnitaja olema, kes kaugele wiga tuulega
 teise külge läkitab! Kuidas wõib üks mõistlik inimene
 nii rumalat lori uskuda, ehk seda karta? Jumal
 üks wõib tuule tiiwul ja õhu rüpes midagi saata,
 kui ta tahab, /aga üks wõimatu nõel inimese loom
 ei wõi oma wiha ega kurjust tuulde panna, ei ka
 midagi tõbe teisele läkitada. Kõik tõbed tulewad
 loodud korral.